

λεσμένα ἀπὸ τὸ Ζαναχαριμπέ, τρέζανε παντοῦ, στὰ βροχὰ καὶ στὶς λίμνες, ὅπου διαταχτήκανε, ὁ Ρατοβοάνας μπήκε στὸ μονόξυλο, καὶ πῆγε στὸ καράβι ποῦ εἶτανε ἀραγμένο λίγο ἀνοιχτὰ. Ἐκεῖ κλείστηκε μέσα καὶ καρτεροῦσε. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε σαράντα μέρες, δίχως νὰ σταματήσῃ καθόλου, μὰ ὁ Ρατοβοάνας εἶτανε καλά στραχιασμένος μὲς τὸ καράβι. Ἄμα σταμάτησε ἡ βροχὴ, ὁ Ζαναχαριμπές ἐστειλε καὶ πάλι τὸ γιό του στὴ γῆς. Αὐτὸς μόλις ἔφτασε εἶδε τὸ Ρατοβοάνα καθισμένο στὸν ἥσυχιο μιὰς ταμαρινιάς, στὴν ἀκρη μιανοῦ κρουσταλλένιου αὐλακιῦ, ποῦ ἔφτανε ὑλοένα ζωντανὰ ἀπὸ ξύλο, γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ κεῖνα ποῦ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ σάρωσε. Κοντὰ του τὸ μονόξυλο εἶτανε δεμένο σὲ μιὰ δεντρορίζα, καὶ λίγο ἀνοιχτὰ στὴ θάλασσα τὸ καράβι, ἀγκυροβολημένο κουνιόντανε ἀγάλι ἀγάλι. Ὁ γιὸς ξαναβῆκε στὸν πατέρα του, καὶ τοῦ εἶπε ὅ,τι εἶδε. Ὁ Ζαναχαριμπές τότες ἐστειλε ἕνα τρανὸ σίφουνα, μὲ φοβερὰ ἀστραπόβροντα καὶ χαλαζὶ. Μὰ ὁ Ρατοβοάνας σὰ φρόνιμος καὶ ἀνοιχτομάτης μπήκε στὸ καράβι του καὶ πῆγε πολὺ μακριὰ, πέρα στὸ πέλαιο καὶ ποῦ ἡ θάλασσα πὺρ λίγο ταραζεῖται, καὶ δὲ βρίσκονται ξέρες. Αὐτὸς ὁ σίφουνας βράσταζε εἰκοσι μέρες, καὶ στὸ τέλος ἀπὸ τίς εἰκοσι μέρες ὁ Ζαναχαριμπές ἐστειλε γιὰ τρίτη φορὰ στὴ γῆς τὸ γιό του, γιὰ νὰν τοῦ φέρῃ μαντάτα. Κι αὐτὸς μόλις ἔφτασε εἶδε πάλι τὸ Ρατοβοάνα σωσμένο καὶ ἀκίριον, ποῦ πάντα πάσκιζε νὰ πελεκᾷ τὰ κούτσουρα. Ὁ Μεγαλόθεος ξαφνιασμένος ἄκουσε αὐτὰ τὰ πράματα, καὶ ἀποφάσισε νὰ κατεβῇ ἀτός του γιὰ νὰ ἰδῇ αὐτόνε τὸν καινούριο θεὸ, ποῦ δὲν τὸν ἤξερε. Βρῆκε τὸ Ρατοβοάνα στὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς του. «Καλημέρα» τοῦ λέει ὁ Ζαναχαριμπές. «Καλημέρα» ἀπολογηθήκε ὁ Ρατοβοάνας. — «Τί κάνεις ἐκεῖ, καὶ ποιὸς εἶσαι ἐσύ;» — «Εἶμαι ἕνας θεὸς καὶ δουλεύω νὰ φτιάξω ζωντανὰ ἀπ' οὐρα τὰ εἶδη καὶ τὰ γένη». — «Μὰ ἀφοῦ λοιπὸν εἶσαι ἕνας θεὸς» εἶπε ὁ Ζαναχαριμπές, «γιὰτί δὲν κάνεις νὰ περπατοῦνε τὰ ζωντανὰ;» — «Εἶμαι ἕνας θεὸς, εἶναι ἀλήθεια» ἀπάντησε ὁ Ρατοβοάνας, «μὰ δὲν ξέρω νὰ κάνω τὴ ζωὴ, ξέρω μοναχὰ νὰ κάνω τὰ κορμιά». Ἄμ ἐσύ ποιὸς εἶσαι;» — «Εἶμαι ὁ Ζαναχαριμπές, ὁ μεγαλύτερος τῶν ἀπάνου θεῶν, ἀπ' αὐτοὺς ποῦ λημεριάζουνε στὰ πῶ ἀψηλά μέρια τ' οὐρανοῦ». — «Μὰ ἂν εἶσαι ὁ Ζαναχαριμπές, γιὰτί δὲν κάνεις κορμιά ζωντανὰ σὰν κ' εἶμένα;» — «Γιὰτί», λέει, «δὲν ξέρω νὰ κάνω τὰ κορμιά, ξέρω νὰ κάνω τὴ ζωὴ μοναχὰ». — «Μὰ ἀφοῦ εἶσαι ἐτσι», λέει ὁ Ρατοβοάνας, «νὰ κάμουμε ὁ καθένας μας λοιπὸν ὅ,τι ξέρουμε. Ἐμπρὸς, βάλε τὴ ζωὴ μέσα στὰ κορμιά ὁλοῦναι αὐτῶν τῶ ζωντανῶνε ποῦ φαμπρικάρησα». Ὁ Ζαναχαριμπές τότες φώναξε τὸ γιό του καὶ τοῦπε : «πῆγαινε γλήγορα νὰ φέρῃς τὴν ἀσπρημποτίλια ποῦ βρασκεταὶ πάνου στὸ τραπέζι, κατὰ τὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ μας. Αὐτὸς ἀνέθηκε γλήγορα, γλήγορα καὶ γύρισε τρεχάτος μὲ τὴ μποτίλια. Ἡ μποτίλια εἶτανε γιομάτη ἀπὸ ἕνα εἶδος ἄσπρο ὄγγρὸ, παχὺ σὰ ριζόνερο. Ὁ Ζαναχαριμπές στάλαξε πάνου σὲ καθένα ἀπ' τὰ ζωντανὰ, ἕνα κόμπο ἀπὸ τ' ἄσπρο ὄγγρὸ, καὶ στὴ στιγμὴ τὰ ζωντανὰ πῆρναν ζωὴ, καὶ ἀναπνίσαν, καὶ τὸ καθένα ἔφυγε γιὰ τὸ μέρος ποῦ τοὺς σημάδεψε ὁ Ρατοβοάνας. Τὰ βώδια κ' οἱ κατσίκες βοσκουσανε μὲς στὰ πράσινα λιβάδια, τὰ πουλιά πετάγανε στὸν ἀέρα, καὶ ἄλλα σικραλῶνανε στὰ δέν-

σκουνται δυὸ ξύλα, ποῦ τὸ ἕνα εἶναι μακρὸ γιὰ τὴν ἱσορροπία. Ἐπάρχουνε δυὸ εἶδη. Ἡ λακαριὰνὰ ποῦνε ἀλαφριά, γιὰ τὰ ψάρια, καὶ τὸ λάκα, πὺρ βαρὺ.

τρα, τὰ ψάρια πληθαίνανε στὰ ρέματα καὶ στὴ θάλασσα, τὰ σκυλιὰ φεύγανε μὲς στὰ ρουμάνια, καὶ κρυβόντανε στὰ κλαριά, καὶ ποῦ ζοῦνε ἴσαμε σήμερα ἀγριεμένα (?). Οἱ ἄνθρωποι μαζεύοντανε τότε σὲ φαμελιές καὶ σὲ χωριά. Σὰ γινήκανε ὅλα αὐτὰ ὁ Ρατοβοάνας καὶ ὁ Ζαναχαριμπές, καθήσανε καὶ κάμανε μιὰ τέτια συμφωνία.

«Ἄφοῦ εἶμαστε θεοί, ὁ ἕνας γιὰ τ' ἀπάνου πράματα, καὶ ὁ ἄλλος γιὰ τὰ κάτω, καὶ ἀφοῦ οἱ δυὸ μας κάμανε ὅλα τὰ ζωντανὰ, πρέπει ἅμα αὐτὰ τὰ ζωντανὰ πεθαίνου, ὁ καθένας μας νὰ παίρῃ πίσω ὅ,τι εἶναι δικό του». Γιὰ τοῦτο τώρα ἅμα ἕνας ἄνθρωπος πεθαίνει, θάβουνε τὸ κορμὶ του στὴ γῆς, κ' ἐτσι γυρίζει αὐτὸ στὸ Ρατοβοάνα ποῦ τῴφτιασε. Καὶ γιὰ τοῦτο ἀκόμα, τὰ ψοφίμια μένουνε στὸ χῶμα καὶ λιώνου καὶ, λίγο λίγο χάνουνα: στὴ γῆς. Ἡ ψυχὴ ὅμως τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶ ζωντανῶ ξαναγυρίζει στὸ Ζαναχαριμπέ, γιὰτί εἶναι αὐτὸς ποῦ τὴν ἔδωσε, καὶ αὐτὸς πρέπει πίσω νὰν τὴν πάρῃ.

LAVASANGA

Ἀναλαλὰβα τῆς Μανταγασκόρης 25 τοῦ Φλεβάρη 1907.

7) Μέσα στὰ ρουμάνια καὶ στὰ κλαριά ὑπάρχουνε ἀλήθεια, κάτι σκυλιὰ κοκκινεκάφαλα, ποῦ τ' αὐτιά τους εἶναι μικρὰ καὶ κατσουλωτά. Πάντα βρίσκονται κρυμμένα πίσω ἀπὸ τὰ κλαριά, καὶ στὰ χωριά γύρω τῆ νύχτα μπαίνουνε καὶ τρῶνε τίς κότες, τὰ πρόβατα καὶ ὅ,τι ἄλλο βροῦνε. Μοιάζουνε σὰν τσακάλια, κ' ἔχουνε πάρε: ἀπ' αὐτὰ κάμποσα οἱ ντόπιοι καὶ τὰ μερίφτανε, καὶ βλέπειν τὰ χωριά τους γιομάτα κοκκαλιάρικα σκυλιὰ, καὶ τὸ κλοκαῖρι πάντα γιομίζει ὁ τόπος λύσσα.

ΣΤΟΝ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ἤγγον ΓΕΝΝΑΔΙΟ

Ἄπλντους μᾶς κηρύχρεις γλωσσικῶς, γιὰτί εἶσαι ἡ ἀφεντιά σου παστρικός.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στεργλίνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ἐποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1/2	τεῖς	ο)ο	κατ' ἔτος	διὰ	καταθέσεις	ἡ	μην.
2	1/2	»	»	»	»	»	»	1 ἐτ.
3	»	»	»	»	»	»	»	2 ἐτ.
4	»	»	»	»	»	»	»	4 ἐτ.
5	»	»	»	»	»	»	»	5 ἐτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἀνόνημοι.

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. 10.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιάσκια τῆς Ἰλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὁφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Ἰλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στῆ Βουλῆ]. Στὸ Βό ο βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Μπόμπα ἀπὸ ἀέρα — Ἡ μελέτη τοῦ Brugman — Ὁ γάμος τῆς κόρης τοῦ Φωτιάδη — Μαρασλῆς καὶ Ὁμάρ — Τὸ ἐμεικτὸ τοῦ κ. Τανία.

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ στρατὸ, δὲν ἔχουμε στόλο, οὔτε διοίκηση, οὔτε δικαιοσύνη· οἱ εἰρηνοδίκες ποιοῦν τίς θέσεις τους· τὰ Δημόσια ἔργα εἶναι λωποδυτικὴ οὐμμορία ποῦ κλέβει μὲ χίλιους παπαιζίδικοις τρόποις τὸ δημόσιον χρῆμα· ἡ Δικαιοσύνη κατακορυφώθηκε πιά· ἡ Διοίκηση ξεπορνεύθηκε ὁλοσδιόλου· τὸ Κράτος κατάντησε τέλειον οαπιοκάραβο ποῦ καρτεράει τὴν πρώτη θάλασσαταραχὴ νὰν τὸ σκορπίσει στοὺς τίσοσρεις ἀνέμους.

Τὰ εἶπαμε καὶ τὰ φωνάξαμε τόσες φορές ὅλ' αὐτὰ εἶπαμε καὶ περσοῦτερα ἀκόμα. Καὶ γι' αὐτὸ τώρα ποῦ τὰ φωνάζει καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Προϋπολογισμοῦ, καθόλου δὲ συγκινοῦμαστε. Ρωτάμε μοναχὰ, ἔτσι μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ ταπεινοσύνη, τοὺς βουλευτάδες ποῦ συντάξανε τὴν τρομαχτικὴν αἰτήτη ἔκθεσιν· «Δὲ μᾶς λέτε, ἡ ἀφεντιά σας πῶς πολιτευτήκατε ἴσαμε τώρα στὶς Ἐπαρχίες σας; Τίμια καὶ λευκά; Δὲν πουλήσατε Εἰρηνοδικεῖα; Δὲ μεταχειριστήκατε τὰ Δημόσια ἔργα γιὰ νὰ ξεγελάσετε τὸ Δημόσιον; Δὲ χῶσατε καθόλου τὴ μύτη σας στὸ στρατὸ καὶ στὸ στόλο γιὰ νὰ βοηθήσετε φίλους σας ἢ γιὰ νὰ κατατρέξετε ὀχτροὺς σας; Δὲν καταπέσατε τὴν Κυβέρνησιν γιὰ νὰ διορίσει κανέναν ἀνίκανον νομάρχην καὶ δὲν ἐμαγαρίσατε καθόλου τὴ Δικαιοσύνην γιὰ νὰ προστατέψετε κανένα ληστοφυροδικο κομματόχη σας;

Εἶναι λευκὴ καὶ τίμια ἡ Πολιτεία σας; Τὸ ὄχι θὰ κοκινώσετε νὰν τὸ πῆτε. Τότε γιὰτί στρεγγιζέτε σὰ χοῖροι; Γιὰ νὰ σὰς ποῦν οἱ φημερῆδες «ρηξικέλευθους» καὶ γιὰ νὰ τυπώσουν τὴν εἰκόνα σας; Καλάλι σας ἡ τέτια τιμὴ· δὲ σὰς τῆ ζουλεύουμε. Θὰ σὰς ζουλεύουμε μοναχὰ, ἂν ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν, δηλώνετε πῶς δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε οὔτε στιγμὴ πιά μέσα σὲ τέτια Βουλὴ ἢ ἂν, καὶ συντάξετε τὴν ἔκθεσιν, φροντίζετε νὰ καλοδιοικήσετε τὴν ἐπαρχία σας ὥστε νὰ μπορεῖτε νὰν τὴν παρουσιάσετε γιὰ πρότυπο στῆ Βουλὴ καὶ στὸ ἔθνος.

Ἐτσι ποῦ πολιτευόσαστε κ' ἔτσι ποῦ φωνάζετε τώρα, μᾶς κάνετε νὰ πιστεύουμε πῶς ἐπιτήδες πολιτευόσαστε ἀισχρὰ γιὰ νὰ ἐτοιμάσετε μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια σας τὸ ὄλεκο γιὰ τὴν ρεκλάμα σας. Μπόμπα ἀπὸ ἀέρα καὶ αὐτὴ.

ΒΓΗΚΕ σὲ ξεχωριστὸ φυλλάδιον, τυπωμένο στὸ Πριέσσι, ἡ μελέτη τοῦ Karl Brugman «Γραφὴ καὶ Δημοτικὴ καὶ τὸ Ἰλωσσικὸ ζήτημα στῆ Ἑλλάδα» ποῦ τυπώθηκε πέρασὸ «Νουμᾶ» μεταφρασμένη ἀπὸ τὸ Λέκα Ἀρβανίτη.

Τὶ ἀξίζει ἡ μελέτη αὐτὴ, καὶ μάλιστα τὰ γνωστικὰ καὶ ἐνδοκίφροντα σημεῖωματα τοῦ μεταφραστοῦ ποῦ τὴν συτροφεύουν, τὸ εἶδαν οἱ ἀναγνώστες μας ὅτι δημοσιεύσανε ἡ μελέτη στὸ «Νουμᾶ». Τώρα ποῦ δημοσιεύτηκε σὲ χωριστὸ φυλλάδιον θὰ δοῦν καὶ κάτι ἄλλο, ἀρκετὰ περίεργον καὶ ἀρκετὰ διδαχτικὸ· θὰ δοῦν τὸ μικρὸ τῆς πρόλογον, τὸν ἀκόλουθο· τὸ μικρὸ τοῦ τοῦτο ἔργον πρωτοτυπώθηκε στὸ «Νου-